

Bratři a sestry,

Ježíš Kristus vstal z mrtvých. TAK ZNÍ RADOSTNÁ ZPRÁVA DNEŠNÍHO JITRA.

Písmo svaté nechce skrývat ani podceňovat povahu a podstatu smrti. Vstal - z mrtvých. To jsme viděli na Velký Pátek. Žalmista o smrti mluví jako o temné rokli, kterou je člověku dáno jít. Smrt je nenasytnou bytostí, která musí neustále požírat své oběti.

Ježíš se před ní nesklání. On ví a věří, že Bůh má možnost zbran smrti vyzdvihnout, i tohle u proroků a žalmistů přece zaznívá. A i ten autor 23. žalmu přece řekne: „Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“ Anebo z toho žalmu 16 zní naděje života: „V moci podsvětí mě neponecháš...“ Bůh smrti vzdoruje. Staví se jí do cesty. Už se to projevuje v Ježíšově pozemském životě a jeho službě. Veškeré jeho uzdravování, jeho pláč tváří v tvář smrti, i přece jeho navracení mrtvých do pozemského života a lidského společenství to vše jasně ukazuje, kde stojí Hospodin - ne na straně zármutku, neštěstí, ale na straně svého syna, který proti smrti svádí rozhodující zápas. Bůh je Pánem života.

Tím velkým dnem je první den po sobotě, dva dny po Velkém pátku, kdy Syn člověka zemřel na kříži. Polidsku by leckdo mohl až doposud říci, že náš Pán ten svůj zápas se smrtí prohrál tím, že byl jeho hrob zavalen kamenem. Ale ráno prvního dne po sobotě ukáže, že je všechno zcela jinak. Nevíme, kolik těch žen jdoucích ke hrobu podle třetího evangelisty vlastně bylo. Jmenována je až v závěru oddílu Marie Magdalská, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné – ve chvíli kdy to už oznamují učedníkům. Patrně ve stejné sestavě jdou ke hrobu, aby pomazaly mrtvé tělo.

Možná nám ty ženy mohou připomenout jiné skupinky poutníků, jejichž cílem je místo, kde je Kristus a hledají ho, ptají se po něm. Mudrci od východu, kteří přinášejí dary. Anebo třeba i Simeon a Anna, kteří pravidelně směřují do chrámu k modlitbě. A jednoho dne tam vejde i svatá rodina. A mnoho jiných, včetně řeckých poutníků, kteří chtějí vidět Ježíše, zástupy lidí. Podobně tyto ženy míří k místu, kde je Ježíš. Ale tentokrát jde o jeho hrob. Prokázat poslední službu, poslední dobrý skutek...

Jenže to netuší, že budou svědky andělského zvěstování. Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen...

Milí bratři a milé sestry, toto slovo andělského kázání mělo těm ženám stačit. Ježíš je živý. Ony se v této chvíli nemohly opřít o nic jiného, nežli o slovo zvěstování. Nic víc neměly. Žádné očitě svědectví. Žádný hmatatelný důkaz. Ano, je tam prázdný hrob, odvalený kámen, ale to může znamenat ledasco. Dnes by to bylo tučné sousto pro spekulace novinářů. Dezinformátoři by toho rádi

využili pro své zaručené informace, které přece jinak nikdo jiný neposkytne. Nikdo u toho totiž nebyl a tedy to ověřit nelze. Ani ti dva muži – andělé, zde nevystupují jako očití svědkové, ani oni nebyli u toho, když Pán vstal. Jen jako první tu novinu oznámili. Jsou to jen první kazatelé vzkříšeného Krista a kážou ženám. První zvěstovatelé toho, že život vítězí nad smrtí, že Kristus je navěky vítězem nad hrobem. Kristus je živý, uvěřte tomu. Není třeba hledat živého mezi mrtvými. Vzpomeňte si, vždyť to sám řekl. Stačí, když přijmeš zvěst andělů. Ani není třeba vzkříšeného na vlastní oči vidět. Je možné se té radostné zvěsti otevřít na základě slova, smíš ji člověče přijmout a přivlastnit si ji vírou.

Kristus je živý. Byl vzkříšen. Smrt jej neponechala ve své moci. Zvítězil nad ní a svůj zápas proti této nenasytné mocnosti dovedl vítězně do konce. Byla to Boží moc, která jej vyvedla z hrobu. Je to Boží čin. Otec se přiznal k tomuto svému Synu, kterého svět zavrhl. Bůh, který se v temnotě Velkého pátku zdál být Bohem převelice vzdáleným, nepřítomným, tento Bůh říká ANO cestě svého Syna – té cestě, která vedla až na kříž. Na tomto Božím ANO stavíme i my své životní ANO ke Kristu. O velikonocích jde ale taky o to, co se děje s naším životem. Apoštol Pavel pověděl: „Když jste byli s Kristem vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry“. Tedy: uvědomte si, že vás se týká, co se stalo. A nyní i vy povstaňte k novému životu.

Není větší a podstatnější a slavnější skutečnosti nežli vzkříšení Pána Ježíše Krista. To je skutečně základní kámen křesťanské víry. Na něm stavíme jako křesťané víc nežli na čemkoli ostatním, i když je to v Bibli. Ani ne tolik na slovech proroků, ani ne tolik na napomenutích apoštolů a dokonce ani ne tolik na Ježíšově kázání na hoře. Nejspíš proto, že cítíme, jak jsme na to slabí a nestačíme. Nejpodstatnější je pro nás to, že ten Ježíš, který za nás zemřel na kříži, je živý a proto i my jej smíme a máme do života následovat. To ostatní můžeme brát skutečně křesťansky vážně až tehdy když uvěříme a vyznáme, že Kristus žije a je přítomnou skutečností uprostřed svého lidu, který jej následuje.

Milí bratři a milé sestry, přijmout tu zvěst anděla ale nebylo vždycky snadné, obzvláště pro kriticky uvažujícího člověka moderní doby. Je něco takového vůbec možné ? Není to jen ohlas starých mýtů a legend dávno zašlého času ? Opravdu ji máme vzít vážně jako událost pravou a skutečnou? Jenže kdybychom za ní měli hledat jen humanistické podobenství, pak bychom Krista zařadili tak akorát mezi slavné osobnosti dějin. Ale cožpak není mnoho jiných věcí, které lidský rozum nepostihne? Není tak náhodou i náš vlastní život lidským rozumem nepostižitelný ? Kdybychom měli vědecky vysvětlit možnost vzniku života na této zemi, jsme v koncích. Biologové nebo třeba antropologové se už pěknou řádku desetiletí snaží proniknout k tomuto tajemství, ale čím víc toho vědí, tím víc vnímají onen zázrak našeho bytí.

Ano, je to skutečně tak. Už jen to, že existujeme je záhada a div nade všechny divy. Náš život je sám neskutečným a nepochopitelným zázrakem a tak jako věříme, že Bůh je jeho původcem a tvůrcem, tak smíme věřit i tomu, že Bůh svého Syna opravdu vzkřísil. Spolehněme se dnes znovu na to andělské svědectví, na to že je pravdivé. To je jádro křesťanství, právě tohle, tento úhelný kámen víry nás odlišuje od humanistů a filozofů i těch, kteří budují pomníky slavným osobnostem a pořádají o nich besedy.

Na straně druhé je ale třeba říci, že Kristovo vzkříšení je cosi zcela zvláštního a pouhými lidskými smysly těžko postižitelného. Není pouhým návratem do Ježíšova pozemského života, do časů Jidáše, Kaifášů a Pilátů a Herodů. Kristovo vzkříšení se vůbec neobrací v čas zpátky, ale naopak hledí dopředu a do budoucnosti. Jeho zmrtvýchvstalé tělo je tělem skutečným, ale současně je tělem novým a oslaveným, je tělem, které patří Božímu království. Je tělem, jaké budou mít jednou všichni Kristovi věrní, které povolá k věčnosti. Teprve toto tělo je tělem, nad kterým podle slov apoštola Pavla už smrt nepanuje.

Lukášova verze zprávy o vzkříšení je v jedné věci výjimečná. A sice – u třech ostatních evangelistů zazní výzva anděla: Jděte a zvěstujte. Tady nic takového nenajdeme. Žádná podobná výzva. A přesto se i bez ní ty ženy ihned otočí a jdou to učedníkům oznámit. Jdou i bez výzvy a bez toho, že by vzápětí Ježíše potkaly. Ony se prostě spolehly na andělské slovo a jdou samy od sebe. V této chvíli se živý Ježíš stane součástí jejich života. Ano. Tím prostorem, do kterého Ježíš vstává, není jen to místo skalního hrobu za hradbami Jeruzaléma. Ježíš vstává v novém těle do nového života, ale taky je tím prostorem náš život, prostor naší víry. A my tedy nemůžeme nic víc a nic méně, nežli být sami hlasateli jeho vzkříšení, být sami Kristovými svědky v našem světě. On je živý pro nás a v nás. Ale ne tak, že jeho učení je věčně živé, není pro nás živý jen jako velký vzor. Je pro nás živý jako osoba. Jako ten, který nám jde vstříc a který nás už neopustí. Amen.

Modlitba: Svatý Bože, děkujeme za poselství života, které jsme dnes směli přijmout. Velice bychom si přáli, aby se všechny naše věci dály v lásce a pokoji, aby nás v každodenních starostech posilovala živá naděje, založená na tvém vzkříšení. Prosíme tě, veď nás svým Duchem, aby při nás zůstávala důvěra v tebe i radostná jistota. Tobě, Synu Božímu, nade všechno vyvýšenému, budiž čest i sláva navěky. Amen.